

setmanari d'informació general i cultural

Any XXIV

Número 1.123

2 març 2018

1'70 euros

la veu **de Benicarló**

EL DEBAT

de les

banderoles

**BENICARLÓ RECUPERA LES BANDEROLES
DEL CRIST DE LA MAR A LA BALCONADA
DE L'AJUNTAMENT**

ARRIBA LA QUARTA EDICIÓ DEL PETIT FESTIVAL

1123

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Del Cristo a Berlanga en un Ple

Al més pur estil de "la España de charanga y pandereta, cerrado y sacristía, devota de Frascuelo y de María..." que va escriure Antonio Machado en el seu poema "El mañana efímero", se'ns va presentar la passada setmana una moció sobre tornar a ficar les banderoles del Crist de la Mar a la balconada de l'ajuntament... juntament amb una altra de declarar la Setmana Santa benicarlanda d'Interés Turístic Local. ¿Una moció per a parlar de ficar les banderoles del Crist de la Mar, amb el seguiment plenari de les forces vives al més pur estil intimidador, i amb una casuística defensada pel regidor Mañà, rememorant-se als altars de la història de Cesar Cataldo, amb del regidor Roca fent apologia dels seus sentiments envers el Crist? Certament, ni Berlanga ho hagués pintat millor.

Però, independentment del realiti-show que ha representat aquesta comèdia, està clar que ací subjauen alguns aspectes que denoten el fet que tots

volen traure rèdit polític a una qüestió que hauria d'haver estat fora d'aqueix àmbit. Per una banda tenim el PP, portador de la proposta de moció de caire religiosa, vestida de cultural, acompanyada d'una cleca que li feia suport, que no hauria de tenir cabuda en un Ple en un estat dit aconfessional. Després tenim al PSOE que fent de "tripas corazón", ara és desdium del que havia fet i dit, fins ara, i amb un sentiment benicarlando sense precedents, només li hagués faltat entonar el mea culpa i autoflagelar-se, vota a favor de penjar les banderoles que ara porten al cor. I també al mateix solc tenim els Ciudadanos que encara estan

buscant la seua ubicació, i que sempre fa seguidisme dels populars, votant també a favor, això si, penjant-se la medalla dels bons benicarlandos.

Per últim, per la banda contrària, tenim als de Compromís que, almenys, van mantenir la coherència amb el seu plantejament de fa dos anys votant en contra (tot i que, tal volta, hauria esta més ortodox no haver votat a favor la inclusió d'aquest aspecte en el Ple per tancar

directament el tema).

En fi, que de vegades, a la classe política benicarlanda, sembla que els agrada embolicar-se en discussions o debats estèrils que no porten enlloc i en canvi no són capaços d'encetar un debat intern, obert i franc, entre partits, que marque i clarifique les línies del que ha de ser la simbologia a la qual vol adherir-se l'ajuntament com a institució. Tots hi guanyaríem i, de camí, ens estalviarien aquestes situacions tan surrealistes.

Senyors regidors, altres coses més importants tenim per solucionar al nostre poble!

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

BENICARXOFESTA 2018

text i fotos ACV TIRANT LO BLANC

L'ACV Tirant lo Blanc visita les trinxeres de la Guerra Civil a les Coves de Vinromà i gaudeix d'un menú degustació de carxofa a Benicarló.

El passat 24 de febrer una vintena de socis i sòcies del Tirant vam gaudir d'una activitat inscrita en el cicle «Conèixer el País», que comptava amb programa doble.

El matí va començar amb un bon esmorzar a les Coves de Vinromà, per agafar forces abans de

visitar les trinxeres de la Guerra Civil que existeixen en aquesta localitat de la Plana Alta. En acabar, el grup ens vam traslladar a Benicarló, on vam visitar el Parador per tal de tastar un menú degustació amb la carxofa com a ingredient principal. Després de dinar, els assistents vam passejar per la façana marítima de la ciutat, contemplant la llotja de peix, el port pesquer i també l'esportiu. Fins i tot ens vam arrimar a l'antic far, recentment restaurat i apunt de ser inaugurat com a Museu de la Mar de la ciutat.

En definitiva, ha estat una experiència molt enriquidora per a conèixer millor el nostre paisatge, territori, història i cultura.

CONTACTA AMB

“LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4
info
La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassó

www.3x4.info

La
calamanda

benicarló al dia
diario digital de benicarló

BENICARLÓ RECUPERA LES BANDEROLES DEL CRIST DE LA MAR A LA BALCONADA DE L'AJUNTAMENT

text REDACCIÓ

El primer any de govern municipal de la coalició PSPV-Compromís ERPV va suposar la desaparició de les banderes del Crist del balcó de l'ajuntament. No sense certa polèmica, l'executiu local al·legava que l'estat és aconfessional i, per tant, no tenien sentit unes banderes religioses. Ara, quan estem a meitat de la legislatura, fem marxa enrere i les fem de nou. Tot, amb el vot en contra del seu soci de govern, que s'ha mantés inalterable en la seua postura inicial. El Crist al saló de plens per una qüestió merament política. Els populars es van erigir en defensors del Santo Cristo i la resta van entrar al "ruedo" d'un debat que no es tindria que haver produït mai en aquest espai. Vist des de la barrera, la situació no pot ser més surrealista. Si en este poble no tenim problemes més grans per portar al plenari que les banderoles del Crist de la Mar, hauríem de felicitar la senyora Miralles pel gran treball que està fent al poble. Com diu aquell, que deu ens agafe confessats.

EL CRIST I LA VEU POPULAR

Benicarló lluirà de nou les banderoles del Crist de la Mar en les seues balconades. Així ho va decidir per majoria el ple ordinari del mes de febrer, que es va celebrar dijous passat. La proposta presentada pel Partit Popular va rebre els vots favorables del PSPV,

després d'un agre debat que el regidor de Cultura i portaveu d'Esquerra republicana, Josep Barberà, va qualificar de "ridícul".

En el seu torn de paraula Juan Antonio Mañá, portaveu del grup popular i promotors de la proposta, la va fonamentar al·legant que "és un clam popular". Cal recordar que des que es van editar les banderoles en el 1990, durant la celebració del Novenari els benicarlantos les pengen de les seues balconades. També en les balconades del consistori lluí la imatge del Sant Crist fins que els socialistes van arribar al govern municipal al costat de Compromís-Esquerra Republicana. "No vam dir res el primer any ni el segon, però ens vam comprometre a traslladar la queixa popular", va assegurar Mañá, que va sostenir que es tracta de "una voluntat popular majoritària".

El popular va seguir fonamentant la seua proposta assegurant que les banderoles "no són un element religiós, sinó un element informatiu públic, perquè la gent sàpiga que el Crist està en sant Bartomeu" i s'està celebrant el Novenari. Mañá va concloure sentenciant que "l'equip de govern hauria d'escoltar la voluntat del poble". Per la seua banda el representant de Ciutadans, Benjamí Martí, va reivindicar la volta de les banderoles al·legant que "després arriben celebracions diferents i pengem un llaç rosa o la bandera de l'arc de Sant Martí". A més, va sostindre que és de bon benicarlanto anar a la processó i penjar la banderola al balcó de casa.

ve de la p gina anterior

LA VERSSIÓ DE L'EQUIP DE GOVERN

Josep Barberà, com a edil de Cultura, va ser el primer a parlar de l'equip de govern. Va obrir el seu torn de paraula sentenciant que “aquesta moció és l'inici de la campanya electoral i és jugar amb els sentiments dels benicarlandos”. En aquest sentit, assegurava que “va en contra del temps i la modernitat “ i que “els representants del poble hem d'anar amb compte en no afavorir més a una religió que a una altra”. És per açò que va defensar que “la balconada de l'ajuntament s'ha de reservar per a símbols pactats entre totes les forces polítiques, sense afavorir cap dogma” ja que “aquesta casa representa a tothom: agnòstics, creients, catòlics i ateus”. En to irònic, va proposar que “si el problema és la informació dels benicarlandos, podem editar fullets informatius” o “deixar-los les banderoles que l'ajuntament te en propietat”.

Domingo Roca, portaveu del PSPV, també a va acusar els populars de “fer campanya amb el Crist, que no s'ha de portar al saló de plens. Estan polititzant el tema perquè falten dos anys per a les eleccions”. En defensa del seu argument, va al·legar que “ho podia haver portat a la comissió informativa, perquè el resultat final haguera sigut el mateix”. A més, els va enlletgir que “no han tingut respecte perquè han polititzat el tema”, recordant-los que “qui té fe ja sap quan fan la Novena” i que “les eleccions no es guanyen polititzant el Crist del Mar, sinó treballant tots els dies”. Roca va concloure anunciant que el seu grup votaria a favor de la proposta, per la qual cosa enguany les balconades de l'ajuntament tornaran a lluir de nou les banderoles del Crist de la Mar. Al saló de plens, ple de gom a gom per la Junta Major de la Setmana Santa de Benicarló, no es va aplaudir perquè no procedia.

NI UNS NI ALTRES

Política. El Crist es va convertir en una qüestió merament política. El PSPV i Esquerra Republicana acusaren el PP de fer política al portar el tema al ple municipal, sense adonar-se que a l'entrar al debat, ells també ho estaven fent. El PSPV perquè ja li veu també les orelles al llop en forma d'eleccions municipals, que ja estan a la volta de la cantonada. Dos anys sense banderoles i dos anys amb l'imatge del crist al balcó municipal. Com diu aquell, ni per tu ni per mi. Dos anys acontentant al seu soci de govern (i entenem que la seua filosofia socialista) i dos de cara al poble, els que estan més prop de les eleccions. El populars, tres quarts del mateix. Dos anys calladets i ara presenten aquesta moció. Els de Ciudadanos, com sempre, fent seguidisme per ser “bons benicarlandos”. Per contra, Barberà va evidenciar el seu mal perdre al dir que el debat li semblava ridícul (tal volta hauria d'haver votat en contra del debat del mateix punt). La votació és democràtica i cal acceptar-la com a tal.

Vist des de fora, tot va ser teatral, de pel·lícula de Berlanga, al portar un tema d'aquesta mena al ple municipal, quan hi ha coses molt més importants que estan passant al nostre poble a les que l'oposició no fa ni cas. A més, han deixat damunt la taula, un munt d'incògnites a partir d'ara, a l'obrir la capsa de les diferències religioses. Què passaria si ara vinguera la comunitat musulmana, per citar la més gran del nostre poble, a demanar que s'anunciara la festa del corder o l'inici del Ramadà? També penjaríem banderoles? I ja ficats, Perquè no es penja una banderola del dia del llibre, que tanta repercussió té a la nostra localitat i tant ajudaria a la cultura popular? Entenem que el balcó de l'ajuntament és de tots i, com que sempre hi haurà alguna sensibilitat ferida, potser el millor és no penjar cap banderola... de cap tipus!

LA MOCIÓ

El Grup municipal popular va presentar la moció, que ja va alçar polèmica des del moment en què es va fer públic l'ordre del dia del ple ordinari del mes de febrer. I és que a la Setmana Santa a Benicarló li precedeix el trasllat en solemne i multitudinària processó del Crist del Mar, que es distingeix per l'alta participació, ja que al voltant de 15.000 persones prenen part en aquest festeig que trasllada la imatge del Crist des de la parròquia de Sant Pere, seu habitual de la talla, fins a la parròquia de Sant Bartomeu, on està exposada en l'altar, i allí roman fins al Diumenge de Rams, durant el temps en què se celebra el Novenari en el seu honor. En 1990, en ocasió del 50 aniversari de la nova imatge del Crist del Mar, es van distribuir unes banderoles per a ser penjades en les balconades de la ciutat durant els dies de l'estada de la imatge del Crist en l'església parroquial. Aquestes banderoles es van penjar també en les tres balconades de l'Ajuntament.

No obstant açò, “fa dos anys que aquestes banderoles no es pengen en l'Ajuntament. Els raonaments exposats per l'actual equip de govern es fonamentaven, fins avui, que Espanya és un Estat aconfessional”. Per als populars “el Crist del Mar a Benicarló transcendeix del merament religiós i

ve de la p gina anterior

constitueix un signe d'identitat i de respecte a la tradició en la societat benicarlanda. I és que en el trasllat del Crist del Mar des de la seua capella participa la majoria de la societat benicarlanda, amb independència de la seua creença i pràctica religiosa". Per açò, diuen, "hem de considerar que, més enllà del fet religiós, que les banderoles serveixen per a informar i recordar a veïns i a visitants que la imatge del Crist del Mar es troba en el temple parroquial, i que romandrà en ell durant el seu Novenari". La polèmica en aquest punt no és nova i ja es va alçar el primer any de govern de la socialista Xaro Miralles, quan per primera vegada les banderoles no van penjar des de les balconades de l'ajuntament.

UN ALTRA MOCIÓ RELIGIOSA

No va quedar en el punt del Crist els temes religiosos de la sessió ordinària. I sorprenentment, ací sí que va haver unanimitat. En un altra moció, els populars sol·licitaren a l'Ajuntament de Benicarló, a través de la Regidoria de Turisme, i amb la col·laboració documental de la Junta Local de Setmana Santa, s'incoara expedient administratiu per a sol·licitar a la Conselleria de Turisme la Declaració de la Setmana Santa de Benicarló com a Festa d'Interès Turístic Local de la Comunitat Valenciana.

LA BASSETA, ABANDONADA

text NAT LIA SANZ

El grup municipal de Ciutadans a Benicarló ha lamentat la situació en la qual es troba el paratge natural de la Basseta del Bovalar. L'edil de la formació taronja, José María Compte, ha incidit que la zona, inclòs en els punts de referència de visita obligada per als turistes, necessita una actuació urgent. Compte assegura que a dia d'avui, la Basseta "està totalment descurada, sense cap tipus de manteniment, la llacuna manca d'aigua i no se li està donant cap ús".

La situació "xoca" tenint en compte que el paratge forma part de tres de les set rutes i senderes saludables que ha senyalitzat el consistori, "una gran mesura per a fomentar l'esport i l'oferta turística". És per aquesta raó que "proposem millorar les infraestructures existents, concretament, la zona de descans, les condicions i la zona de la llacuna, on les passarel·les, les baranes i els bancs mostren una inquietant falta de manteniment, i on la llacuna, sense aigua, compta amb una excessiva vegetació". Per a Compte es tracta de "una qüestió de voluntat que no requereix d'un pressupost excessivament elevat" i que tractant-se d'una infraestructura ja existent es podria tenir "en perfectes condicions per a benicarlandos i visitants abans de l'estiu".

Els populars sostenen que "l'antiguitat de la nostra ciutat, unida al caràcter obert i treballador dels benicarlandos, ha propiciat que Benicarló siga una ciutat immensament rica en patrimoni cultural. Des del Grup Popular creiem que hem de conservar i potenciar aquesta riquesa i no solament per motius històrics i ètics, que ja serien més que suficients, sinó a més perquè el patrimoni cultural desperta cada vegada més l'interès dels benicarlandos i dels nostres visitants, havent-se convertit en un innegable atractiu turístic". Una d'aquestes manifestacions culturals és, asseguren, la Setmana Santa.

La Setmana Santa de Benicarló, diuen "té llarga història i és original, sent mostra d'una tradició popular amb valor cultural, com a esdeveniment religiós i artístic, amb antiguitat i capacitat d'atracció dels visitants, tenint una evident repercussió pública local i comarcal". L'Exposició de Motius de Setmana Santa, la processó de la Trobada del Dijous Sant, la processó del Sant Enterrament del Divendres Sant, la "rompida de la hora" del Dissabte Sant, i la processó de la trobada del Diumenge de Resurrecció, "congreguen a multitud de veïns i visitants de les nostres poblacions veïnes, com Peníscola i Vinaròs, que gaudeixen de les seues vacances en aquestes jornades festives" pel que demanen s'inicie l'expedient per a la seua declaració.

En este punt, curiosament, no va haver-hi ni debat.

QUARTA EDICIÓ DEL PETIT FESTIVAL

text AJ

El Niño de la Hipoteca y Mr. Kilombo encapçalen un cartell de luxe per a la quarta edició del Petit Festival.

El 21 d'abril tindrà lloc la quarta edició del Petit Festival amb la presència de noms com El Niño de la Hipoteca acompanyat de Los Ratonos, Mr. Kilombo, Xarim Aresté, Candela Roots o Carles Dénia, entre d'altres. L'actuació dels guanyadors del Concurs de Cantautors es trasllada al mes de juliol, dins del cicle de concerts de xicotet format L'Horabaixa.

Benicarló es prepara per a la quarta edició del Petit Festival, una cita que ja s'ha convertit en un referent de la cançó d'autor i que enguany comptarà amb la presència de reconeguts cantautors, en alguns casos, acompanyats de les seues bandes, com és el cas del cap de cartell, El Niño de la Hipoteca y Los Ratonos, que oferirà a Benicarló un dels dos únics concerts que el grup té previstos per a tota la primavera.

De la resta del cartell destaquen noms com Mr. Kilombo, que presentarà el seu darrer treball Invencibles, Candela Roots, Xarim Aresté, Àngela Furquet Trio, la granadina Patricia Lázaro i el cantador Carles Dénia. Tots, presentats pel cantautor que ja és un clàssic del Petit Festival, Mundo Chillón.

El regidor de Cultura, Josep Barberà, ha destacat el canvi d'ubicació dels concerts, que tindran lloc al pati del Mucbe, i el retorn al format de festival d'un dia en lloc dels dos dies de les anteriors edicions. Barberà ha reconegut que «amb el balanç que ens permeten les tres edicions anteriors, podem dir que el Petit s'ha fet gran i ens ha situat en el mapa de festivals del país».

En aquest sentit, Alicia Coscollano, en representació de l'associació Petit Festival, ha destacat que el cartell d'enguany «és el més potent que hem tingut fins ara» i ha anunciat que l'actuació dels guanyadors del Concurs de Cantautors amb la Veu Petita, que fins ara s'emmarcava en el Petit Festival, es traslladarà a l'estiu, dins del cicle de concerts de xicotet format L'Horabaixa. «Ja hem començat a rebre les primeres propostes però fins al 28 de març continuarà obert el termini», ha recordat.

Sobre la consolidació del Petit Festival, Barberà ha assenyalat que «és cert que estem molt al nord però això també té una part molt positiva, i és que ens trobem en un lloc estratègic enmig del desert que tenim entre Castelló i Tarragona». Barberà ha aprofitat la presentació per a remarcar que «les institucions i els ajuntaments en particular tenim una obligació amb la cultura i els creadors» i ha dit que «és moment de reivindicar la cultura en llibertat».

Les entrades per al Petit Festival es posaran a la venda pròximament i podran adquirir-se també per internet a través de la plataforma entradium.com.

JIMÉNEZ (PODEM) ASSEGURA QUE “EL CONSELL DEL BOTÀNIC HA DONAT POCS PASSOS PER A MODERNITZAR LA MOBILITAT”

text NAT LIA SANZ

El diputat per la província de Castelló ha visitat Benicarló per a participar en una jornada sobre polítiques d'infraestructures

Benicarló va acollir diumenge una jornada de treball sobre polítiques d'infraestructures de la Comunitat Valenciana organitzada pel grup Podem en la qual ha participat el diputat per la província de Castelló, César Jiménez. Jiménez ha assegurat que “les inversions públiques en infraestructures s'han realitzat pensant a afavorir a quatre amics: l'aeroport i l'AVE no eren les inversions que nostres comarques necessitaven, i la privatització de l'AP7 només cercava enriquir a uns pocs. La política de Foment estava al servei dels seus amics”, considera Jiménez. En aqueix sentit, durant la

jornada en la qual han participat associacions en defensa de l'alliberament de l'AP7, la concessió de la qual venç en 2019; s'ha parlat sobre el moment actual de les infraestructures valencianes: amb l'anunci de l'ampliació de les línies de rodalies pel Ministeri de Foment, l'inici de la renovació de les concessions de línies d'autobús i la renegociació de la gestió de l'AP7.

“El govern valencià del Botànic ha detingut aqueixa política de grans inversions, però tampoc ha fet els passos suficients com per a modernitzar la mobilitat. A la Conselleria de Vertebració li ha costat 3 anys iniciar el procés de renovació de les concessions d'autobusos i no han donat grans passos a modernitzar els serveis que han de servir per a resoldre la històrica vertebració del País Valencià”, ha afegit Jiménez.

XARO MIRALLES, SOTSECRETÀRIA COMARCAL DEL PSPV

text NAT LIA SANZ

El congrés dels Ports-Maestrat celebrat el cap de setmana passat a Peníscola, ha acordat com a novetat la creació de quatre sotssecretaries, que corresponen als partits judicials d'aquestes comarques. Al comandament de les mateixes estan Xaro Miralles, Rhamsés Ripollés, Kevin Salvador i Gustau Viol, mentre la presidència l'assumeix Avel·lí Roca. Carlos Flos fou elegit com a secretari de model econòmic i ocupació i José Domínguez en la secretaria de memòria històrica.

També Isabel Cardona i Raúl García que han estat escollits membres del comitè comarcal. Com a president de l'agrupació va resultar triat Evaristo Martí. El secretari general del PSPV, Ximo Puig, va defensar en el congrés dels Ports-Maestrat a Peníscola «el caràcter municipalista i comarcalista del PSPV».

El PSPV de Castelló va recuperar així la pau interna i va impulsar executives de consens en els quatre congressos comarcals de la Plana Alta i Baixa, Ports-Maestrat i Alt Palància. Les noves executives de la Plana Alta i Baixa van incorporar als seus rivals com a gest d'integració. En les passades primàries, el secretari general de la província, Ernest Blanch, va perdre en tres de les cinc comarques. En la Plana Alta va vèncer Joan Morales, afí al exsenador i capdavanter de la plataforma de Militants en peus, Pep Lluís Grau; i en la Plana Baixa, va guanyar Adrián Sorribes, pròxim a l'alcalde de Vila-real, José Benlloch. Als Ports, Blanch va retirar a la seua candidata en favor d'Evaristo Martí. El dirigent provincial es va imposar en l'Alt Palància, amb l'alcalde de Soneja, Benjamí Escriche, i va mantenir la plaça de l'Alcalatén-Millars, on solament es va presentar el primer edil de l'Alcora, Samuel Falomir.

EL SECTOR DEL MOBLE ES RECUPERA

text i fotos NAT LIA SANZ

El moble de la província de Castelló va tancar el passat exercici 2017 de manera molt positiva en aconseguir la millor dada de vendes en l'exterior en l'última dècada. És a dir, des de l'any 2007, quan va començar a escenificar-se la conjuntura econòmica adversa a Espanya. En concret, els industrials i exportadors de moble a Castelló van vendre productes en l'estranger per més de 108 milions d'euros. En cap exercici anterior, des de 2007, es va anotar una xifra de negoci en l'exterior tan alta. Ni tan sols un any abans. En 2016, l'exportació es va traduir en 107,4 milions d'euros. Així les coses, l'exportació aconseguida en 2017 va créixer un 0,6% en taxa interanual. Ho corroboren les dades aportades per l'Associació nacional d'industrials i exportadors de moble d'Espanya (Anieme), des d'on celebren una etapa de recuperació en el sector.

Fa poc més de deu anys, els empresaris del sector del moble a Castelló van vendre en l'exterior productes per 76,5 milions d'euros, facturació molt allunyada de l'anotada durant l'any passat. Però açò no és tot. En 2008, l'exportació va caure fins a registrar-se 69 milions d'euros en vendes exteriors i en 2009 es va arxivar el pitjor exercici de la crisi, quan només es van vendre productes en l'estranger per valor de 50,6 milions d'euros, segons dades de la patronal Anieme.

L'exportació es va erigir en temps de penombra com una alternativa a la caiguda a plom del mercat domèstic (Espanya), en veure's coberts per la crisi econòmica. Llavors, davant la relegació que va patir el moble en la *short list* dels consumidors nacionals (segons Anieme, 4.000 companyies es van liquidar entre 2008 i 2017), diferents països estrangers i, més concretament, el seu segment mitjà-alt de mercat van copar les vendes del moble espanyol. De fet, el sector castellanenc exporta més del 58% dels seus productes, tal com recorden des de la patronal.

En el rànquing comercial internacional del moble de Castelló en 2017, destaquen les vendes al mercat francès. França va comprar moble de Castelló per 20,1 milions d'euros en 2017, un 26% més que en 2016. A major distància, li segueixen en el 'top 3' Portugal (12,6 milions) i Estats Units (12,5). Especial reconeixement mereixen les exportacions a Aràbia Saudita (2,1 milions d'euros), el Marroc (1,8 milions) i Mèxic (1,7), més pel creixement interanual que van experimentar l'any passat que en termes de xifres absolutes. Els enviaments al mercat àrab i mexicà van augmentar un 49,6%, mentre que les vendes al país del Magrib repuntarun un 111% en taxa interanual. L'èxit de la demanda d'aquests països jau en l'adaptació de l'estil clàssic del moble castellanenc i espanyol a projectes com la construcció d'edificis governamentals o ambaixades, entre uns altres.

DESCONNEXIÓ

text J.GUILLEM

Fa unes setmanes que em va saltar pels aires la connexió a Internet. Els primers dies vaig patir l'ansia de la síndrome de l'aïllament digital i vaig perseguir desesperat el tècnic de la companyia digital. En sentir temptacions de parlar amb els veïns, em vaig tancar a casa com un Ulisses lligat al pal major. Necessitava urgentment saber què succeïa al món, què opinaven els tertulians més miserables o relacionar-me amb algú que estiguera a quilòmetres de distància, però un simple veí a qui puc veure a tothora no podia calmar-me l'angúnia sociabilitzadora.

Ara que han passat els dies durs de la primera abstinència, m'he acostumat a mi mateix i és el tècnic qui em busca nit i dia. A més, he assolit una

pau interior que em facilita la vida i m'acompanya a tots els llocs: des d'una rutinària visita a l'urinari fins al registre administratiu d'una instància al PROP de Vinaròs. Visc desinformat, relaxat i en harmonia, però l'assessora literària que pago per hores no suporta la meua felicitat i m'ha trucat per a explicar-me no sé què d'unes banderoles al balcó de l'Ajuntament. Li he dit que no vull saber res de

ningú, i ella, ni cas: que si amb l'estratègia de les banderoles la dreta pretén segellar l'abocador de porqueria que és el seu partit, que si els socialistes benicarlandos s'han cagat damunt o que això de l'aconfessionalitat de l'estat és una merda. La dona estava encesa, com han pogut observar, i les seues

imprecacions escatològiques em ploïen enmig del desconcert i les ganes de tornar a la tranquil·litat. "Has d'escriure un article i denunciar-ho" – es va acomiadar ofesa. Li vaig dir adéu, vaig respirar alleujat de traure-me-la de sobre i vaig tornar al meu refugi de quietud comunicativa. Estan els temps com per a publicar opinions lliures.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

Entreteniments a costa del Crist de la Mar

De fustes i draps, que diria un. A l'Ajuntament no se n'estan de res a l'hora de fer córrer rius de tinta amb qüestions tan subtils com el sexe dels àngels ¿No se'ls ha ocorregut ara als populars benicarlandos portar-hi una moció per debatre la conveniència de tornar a penjar les banderoles del santo Cristo a la balconada? Cada vegada alcen el llistó de l'estupidesa política més alt. O, dit d'una altra manera, quan no s'és capaç de fer política, amb algun altra cosa s'han d'entretindre, no? Però bé, si als nostres polítics locals els agrada fer el ridícul i reduir les coses a l'esperpent en la millor tradició berlanguiana portant una qüestió estrictament religiosa i personal a l'àmbit municipal, ja s'ho faran. Després que no es queixen si els cau alguna garrotada... sempre amb bon humor!

Doncs això, comencem. La moció: "Proposta del Grup Municipal del Partit Popular per tal de què es col·loque la banderola del crist de la mar, als balcons de l'ajuntament, durant els dies del novenari". Literal la donem. Com ens agrada el folklor. D'entrada, una cosa que quede clara, els tafaners no estem en contra que qualsevol persona pugui penjar de casa seua el que considere (faltaria més), sempre que no es falte al respecte a ningú. Ara bé, a la casa gran, l'Ajuntament, doncs caldria mirar-s'ho, atès que és la casa de tots els benicarlandos i no sols d'uns quants. Dit açò, no critiquem el fet de penjar el que siga de la balconada, ho fem des de fa anys i no ha passat mai res, critiquem que s'haja porta a un plenari una qüestió, vestida de cultural, que era estrictament religiosa i de la qual, és obvi, el partit vol traure rèdit polític. Que no tenim altres coses que fer? I no vau sentir les intervencions al ple dels regidors, que van ser dignes de sortir en qualsevol de les comèdies espanyoles dels 50.

El regidor Mañà, per justificar el seu argument, amb l'eloqüència habitual, va fer una exposició detallada del pas de l'arribada del Crist de la Mar, des de Cèsar Cataldo

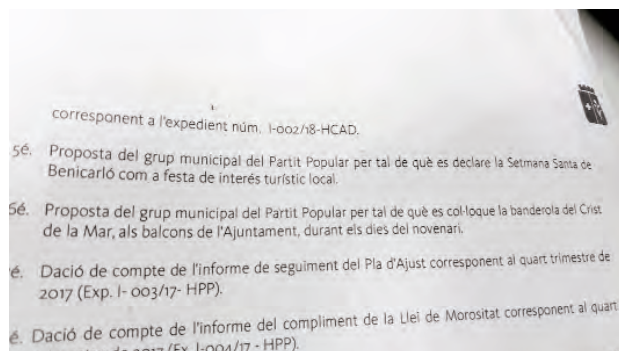
fins a la nostra època, que ja no calia rellegir el llibre que, en el seu moment, es va fer per la commemoració de la seua arribada (la del Crist, no la de Mañà!). Ara, si el popular va ser exhaustiu per carregar d'arguments la seua intervenció, la del socialista Roca, simplement va resultar colpidora. Va sacsejar els fonaments de les més altes creences. Això de «portar-lo al cor» va

arribar al cor dels allí presents (valga la redundància), dels que l'escoltaven per la ràdio i, segurament, també, dels qui l'han arribat a veure per la tele. Enèrgic en la seua expressió ni sant Agustí hagués pogut interpretar millor el dogma de fe interior (*in interiore homine habitat veritas*). Ara, un dubte, fa dos anys el seu partit, junt amb Compromís, va decidir retirar les banderoles de la balconada i llavors no es va expressar amb la mateixa emotivitat. ¿Era, com també afirmava sant Agustí, que la percepció del món exterior pot portar a l'error (*Si enim fallor, sum*)? De tota manera, el que va filar encara més prim va ser el regidor Barberà que, amb una hàbil maniobra dialèctica, va ficar al mateix sac Ciudadanos i el PP per la qüestió de la banderola del col·lectiu LGBT que l'equip de govern va penjar a la balconada i a la qual els populars no havien fet cap al·lusió al ple. Tot al mateix sac i embolica que fa fort. Tenim entès que no li va fer falta l'ajuda de les forces d'ordre per a sortir.

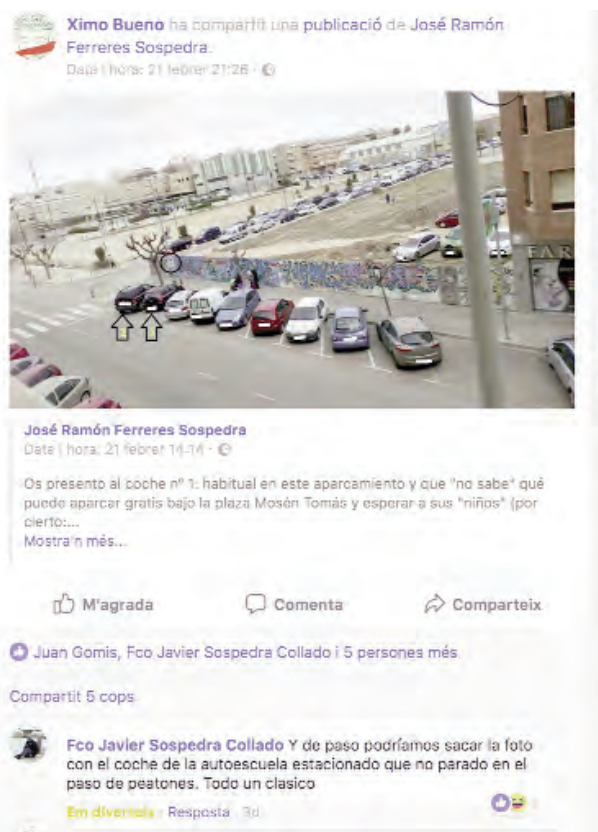
En fi, que vist el que hem vist, tenim ací una nova versió de *Los jueves, milagro* de Berlanga en versió cadufera. Ara només falta que algú la vullga dirigir! De tota manera, que no s'espere trobar a cap Pepe Isbert, José Luís López Vázquez o Mariano Ozores...

On no arriba la granera

Va, canviem de tema, que de comèdia ja n'hem tingut prou i apropem-nos a coses més terrenals. I mireu, mai millor dit, el que hem trobat pel terra, darrere del Centre de Salut: un embolic de cartons o roba desfeta, no es distingia gens bé, que pel que ens han dit està allí, si la pluja d'aquesta setmana o el fred no el desfan més, des del 8 de desembre. Es veu que aquella zona queda una

ve de la p gina anterior

mica amagada i la neteja no hi arriba amb la freqüència que caldria. Doncs bé, per nosaltres que no siga i ací els traiem la imatge perquè en siguen sabedors. Ara, deixem ben clar que la culpa no és de qui neteja... sinó de l'incívic que embruta!

Vicis de trànsit

I continuem amb coses d'en terra. Mireu la foto de la piulada que hem trobat i que s'ha fet popular a la xarxa sobre un parell de bons conductors que, segurament, pel que es diu, han anat a buscar a les criatures a l'escola que hi ha més amunt i han deixat el vehicle a l'aparcament reservat als discapacitats i en un altre lloc on no es pot estacionar. Pel que es comenta a la piulada són habituals a la "plaza" i, clar, no deuen saber, com que no està indicat, que uns metres més amunt tenen un aparcament cobert i completament gratuït. I preguntem nosaltres, que sempre ens assalten els dubtes i preguntes, ¿tenint en compte que qui comparteix la piulada és el regidor de Policia, i si no anem errats algun policia local, a banda de fer-los la foto, "habitual", els han fet, també, la recepta "habitual"? ¿A veure, ho diem només perquè si són habituals en la "plaza", els municipals hauran fet l'agost ficant-los una multa darrere de l'altra cada vegada que va a buscar els seus "niños", no? És només un dubte, ja que ens resulta una mica estrany que si cada dia li encolomen la multa corresponent tornen un altre camí al mateix lloc... que li'n

composen una altra. En fi, de masoques deu estar el món ple.

Carxofes desenfocades

¿Recordau que la setmana passada parlàvem d'un

supermercat, que per més senyes està situat a l'avinguda del Papa Luna, al costat del riu Sec, que venia carxofes de procedència no benicarlanda però que al cobrar-te-les al tiquet podies llegir «carxofes de Benicarló? Doncs ja han esmenat l'errada i ara ja poden dir que el seu tiquet no s'equivoca. Mireu la foto i comprovareu que a la parada ja diu «carxofa de Benicarló». El rètol és ben clar, però el que hi ha a sota no semblen carxofes, o almenys això ens diu la vista. Suposem que qui ha fet la foto no ha triat el millor angle i per això no s'hi veuen les hortalisses. Ací, la culpa, del fotògraf, que segurament devia fer la foto d'amagat perquè no li digueren res tenint en compte que l'altra setmana no els va deixar en molt bon lloc.

Àpunt d'arribar i ja no poden aguantar-se

Xeic, sembla que això de la tele i la ràdio públiques valencianes va endavant, encara que siga xino-xano. I ho diem que va avançant perquè no ha tardat la caverna mediàtica més carca i retrograda de la dreta cavernícola del país a carregar orientar bales i canons en contra. Ja l'han batejada com "Teleoltrà" i fan córrer un vídeo sobre qui seran els responsables de menar-la. I, és clar, en la presentació del documental es pregunten ¿Sabes en manos de quien està la nueva tele pública À Punt? I, certament, hem quedat sorpresos, a banda de la pèssima qualitat del vídeo de la propaganda, que tenen raó en una cosa: tots els que mostren per criticar-los són professionals contrastats de la informació. Igualet que ells van fer amb el seu Camal 9, que van destrossar, dilapidar, enfonsar i on van deixar un forat de milions d'euros. Com deia un tafaner, molt creient ell: Santo Cristo de la Mar, que siga veritat! Que ja hem tingut anys i anys de NODO!

Vergonya, cavallers, vergonya! (Jaume I)*

textSOFIA URC

Que fràgil és, l'esperança del pobre. Que fàcil és, per alguns, levitar!... entonen, els Zoo. Ara bé, per levitar, fa falta molta concentració i, fer aigües en l'argumentari no és bon senyal.

Mentre la xusma es busca la vida en eterna precarietat, pels contenidors i robant bicicletes, els dirigents del nostre municipi al·leguen sobre la legitimitat, o no, de penjar un penó cristià en la façana d'un «anjuntament» laic.

Descaradament, forma part de l'inici de l'adoctrinament democràtic. Per a mostra, un botó. En el seu argumentari, apel·len a una xifra més que dubtosa: 15.000 persones (segons qui?, la Guàrdia Civil?, l'organització convocant?..., la infància no acudeix en condició d'adoctrinada? ...) Quan existia la televisió Castelló Nord que passaven revista al cantó dels semàfors, rai. Però, ara!, qui fa el registre?

D'altres diuen que la processó va per dins. Dignes-li-ho a qui està pendent de desnonament, a qui només troba oferta de treball en una Reforma Laboral aprovada pels del penó, a qui vivia en les sènies que s'han tirat per expandir el «botafumeiro»... Això, sí que és una processó!

Fa dos anys, la població va demostrar que volia un canvi. L'arrencada va ser de cavall. Però no s'ha produït la típica parada de burra. Ha començat el Festival dels retalls de bou: també conegut com «propaganda electoral». I quant val tot això? Diu que van quedar 17 a 4. Feu el compte i veurem a

quant puja la factura pública xafardejada pels «Mass i Social Media».

Penjar un penó representatiu d'una creença religiosa en la Casa de la Vila, quan la Vila és tan diversa en les seues creences, és una demostració que la democràcia no funciona. Com pot ser que no s'arguente del què pot pensar la gent que té altres creences? Hem de suposar que la institució, en penjar aquest penó, es demostra a favor d'un determinat grup de gent? Qui acudisca a la processó amb el ciri?

Integració social?, laïcisme?, inclusió?... recordeu que «levitar» és a costelles, esquenes o parpelles tancades de: «sangre, sudor i làgrimes».

*Amar i protegir totes les persones i el poble, fer regnar la justícia i vetllar perquè els grans no oprimisquen els menuts.

Drets lingüístics

7^é Dóna suport als mitjans de comunicació en la nostra llengua. Consumeix béns i productes etiquetats en valencià.

Amb el suport de:

UNA VEU POÈTICA RECUPERADA

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

ZORAIDA BURGOS (2017).
Convivència d'aigües. Obra poètica.
 LaBreu edicions. Barcelona.

Zoraida Burgos (Tortosa, 1933) és una poeta que fins ara havia estat gairebé desconeguda. La seua obra figurava en edicions de poca difusió i en diverses antologies. Finalment, gràcies a LaBreu podem llegir tota la seua obra poètica completa.

L'autora pertany a l'anomenada "Generació de la postguerra catalana a Tortosa", que compta amb noms com Gerard Vergés, Ricard Salvat, Jesús Massip, i Manolo Pérez. La majoria dels seus integrants van tindre el mestratge de mossèn Joan Baptista Manyà i tenen com a trets comuns, la lluita antifranquista, el catalanisme i la inquietud i divulgació dels corrents literaris del moment.

El primer llibre que va publicar va ser *D'amors, d'enyors i d'altres coses*, amb el qual va guanyar el premi de poesia Màrius Torres de Lleida l'any 1971. En la primera part trobem la nostàlgia per un temps passat, enyorats d'amors perduts, moltes vegades viscuts amb passió.

En la segona part els poemes agafen un aire de rebel·lia, ja siga contra la guerra del Vietnam, o contra la tortura. Es reivindica el dret a pensar i opinar lliurement, així com el dret a ser educada en català.

En el llibre següent *Vespres*, publicat l'any 1975, reivindica la paraula i la poesia com elements alliberadors i encara el futur amb esperança.

A continuació publicaria *Reflexos*, un llibre que suposa un canvi d'estil, s'abandona el realisme social i el llenguatge apareix molt més treballat i més simbòlic. De contingut amorós, la natura i l'amor es confonen. En un primer moment, gaudeix de l'amor lúdicament enmig de la natura, i més tard aquesta natura li evoca l'amor perdut i li inspira el poema.

La següent publicació seria *Blau*. És un llibre unitari amb un llenguatge molt treballat. Pretén transmetre el so de les vivències primàries. Hi ha el record constant del riu, del mar, d'un "jo que no sóc". Molts poemes respiren sensualitat, s'enyora allò que sentia el cos, la pell...en aquells espais. Les olors evocuen sovint aquells temps.

L'obsessió de les dunes és un conjunt de llargs poemes en prosa poètica, en cadascun dels quals se'ns contenen petites històries en les que expressa que el pas dels anys et força a recuperar el passat. El títol del llibre fa referència a l'obsessió que sent

pel paisatge de dunes que són canviants i exposades als vents, l'home no les pot modificar. No passa el mateix amb algunes ciutats històriques europees com el cas de Venècia on la ciutat llibresca que imaginava rodejada d'aigua, com la seua infantesa a Tortosa, la decep per la seua decadència. La fascinen, però, les ciutats del nord d'Àfrica, Fes, Marràqueix, El Caire, sobretot les seues olors que la transporten al passat.

En la segona part expressa la fascinació per les cases antigues i la preocupació per la pèrdua d'identitat de les ciutats. En la part final predominen els records d'infantesa vora el riu.

Absolc el temps, el llibre publicat a continuació, és un intent de conjugar l'impossible diàleg entre el passat i el present. Un desig de recuperar la memòria d'allò viscut. Hi ha un intent de recuperar les sensacions primeres sense el llastre dels records. Però els records hi són en la memòria i la poeta ens trasllada sovint al temps de la infantesa i de l'adolescència, quan tot era crèdul, fugisser i volàtil.

Són anys viscuts vora el riu Ebre i el mar. En molts dels poemes es recorden diferents sensacions, sobretot les olors, els colors, els sons, els sabors...Sovint es rememoren aquells anys amb un to d'enyorança i amb la frustració de que és

ve de la p gina anterior

impossible recuperar aquells sensacions sensitives de la infantesa. El temps apareix com a destructor, i es recorden persones que ja no hi són, encara que queda el consol de que els morts perviuen mentre són recordats.

Dintre d'aquest llibre hi ha el recull de poemes que sota el nom de Fulls en blanc es reflexiona sobre el fet d'escriure. És un treball que s'assoleix a base d'anar repetint i de persistir obstinadament. La natura apareix com a font inspiradora, tot i la dificultat de captar la bellesa de l'entorn amb l'escriptura.

Assaig és el darrer dels llibres que apareix en aquesta obra. En els cinc primers poemes el subjecte poètic lamenta les destruccions, les ferides obertes per la vida. En els dos últims manifesta com després de les ferides es recupera la pau, i quan s'esvaeix la nit, es recuperen aquelles coses belles que donen sentit a la vida.

Convivència d'aigües ens permet recuperar una veu poètica molt interessant de difícil accés fins el moment i de la qual podem fer una lectura global. L'edició ha anat a càrrec d'Andreu Subirats i Toni Cardona i conté unes il·lustracions de Manolo Ripollés, Leonardo Escoda i Pilar Lanau. Finalment destacaríem la magnífica edició de LaBreu, una autèntica delícia per aquells que ens estimem l'objecte llibre.

text PATRICI GIL

Racó poètic

Gat

Que puta aquesta vida,
Sense mare, sense dida,
Famèlic, lleganyós, arrossegat,
Quina merda en soc de gat.

Reflecteixo en toll el rostre,
Tinc a la lluna de sostre,
Em persegueix la canalla,
M'amago entre ferralla.

No vull ser gat trepitjat,
Sentir-me entre roda, xafat,
Han truncat el meu destí,
Soc un rodamons clandestí.

Sempre arrossegant els ossos,
En este món ple de gossos,
Són moltes estones ingrates,
En este món ple de rates.

No vull recordar el perifràstic,
I el present, em fa fàstic,
Talment fos aventura,
I no vida antinatura.

Vull ser gat sobre teulada,
Prendre el sol de migdiada,
Llepar-me les ungles tranquil,
Que m'acarone un to subtil.

Vore com estén roba la veïna,
Ficar-me en sa casa, fins la cuina,
Regirar les calaixeres,
Revoldre-ho tot, de veres.

Sentir-me per ella conreat,
Vull ser gat de veritat,
Reposar en el seu pit,
Submergir-me en el seu llit.

Jo vull ser gat cendrós,
Quan el temps és dubtós,
En la catifa ajupir-me,
Badallar, tancar els ulls, morir-me.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Li he de confessar que estava literalment encegat, enganxat que es diu ara, amb la secció de Jesús Maestro. Llàstima que ja s'haja acabat. Suposo que parlo en nom de tots els potencials (iep, hi ha algú més?) lectors d'aquesta revista i li dono les gràcies per aquests relats tan reals com «surrealistes» que ens ha mostrat del nostre Benicarló de no fa tants anys i amb paisatges geogràfics i humans coneguts. Moltes gràcies, xic.

Segueixo sent fan de Josep San Abdón i procuro fer-li cas perquè no s'equivoca mai. Aquesta setmana he vist Handia i feia dies, anys, que no m'emocionava tant amb una pel·lícula. Tot, tot em va agradar. La història, la interpretació de tots els actors, la música, la fotografia... Gràcies també, Josep.

El tema de la setmana em posa de malhumor. Per tot també. Perquè veig que a Benicarló «inventem» les coses i uns altres se'ns les copien i a ells els va bé i a nosaltres malament. Deu ser certa la dita aquella que assegura que «més val una mala còpia que un bon invent». No sé si s'han volgut fer diners massa de pressa, si no hi ha hagut al capdavant del centre comercial algú amb els dits de front necessaris, si les administracions hagueren pogut fer alguna cosa més, si la rotonda, si els accessos..., no ho sé. Però no li veig futur per cap banda. La gent no va al cinema ni ací ni enlloc tret d'excepcions marcades per pel·lícules mediàtiques o en dates molt concretes. Es veu que ens agrada l'abundància, així, en general i qui més qui menys se'n va a Castelló o acudeix a les grans «multinacionals» com el Declaton o el Carrefour on hi ha de tot, però és que de tot, i a uns preus contra els quals no pot competir ningú. Diuen que si una empresa de no sé on ho vol «reflotar», que si ara faran uns bons accessos i començaran a vindre empreses..., res, no em crec res. Quan el Costa del Azahar estava a ple rendiment m'hi vaig trobar un amic que em va dir: «mira, ho veus tot això i tota la gent que hi ha?, pos ací has de vore criar conills». Em penso que no es va equivocar.

Patrici Gil evoca Ovidi, OVIDI. M'ha agradat molt la primera estrofa quan diu «Ovidi! Qui com tu/ defineix este país/ qui com tu? Com tu, ningú». Preciós i cert. El cantautor alcoià se'n va anar de vacances farà prompte 23 anys i es va estalviar moltes misèries: Zaplana,

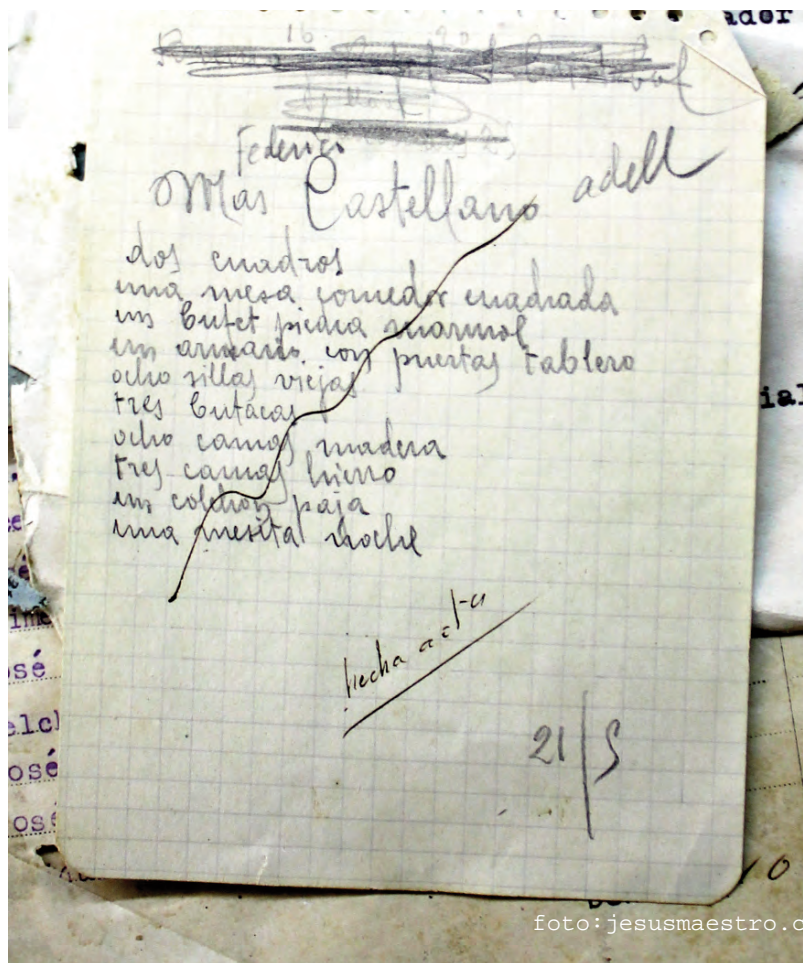

foto:jesusmaestro.c

l'Orange Market, el Bigotes, Rita Barberà i fins i tot Mónica Oltra vestida de fallera major, com ell mateix a aquella inoblidable i imprescindible pel·lícula de Carles Mira, «Con el culo al aire».

M'imagino una pomposa cerimònia per tancar l'abocador tal i com suggereix J. Guillem. L'alcaldesa dipositant l'última bossa d'escombraries, una bossa d'aquelles que venen «perfumades» i sense reciclar res. I els anteriors alcaldes (i Antonio Cuenca, exalcalde a l'ombra) aplaudint i emocionant-se i plorant per la intensitat de l'acte. Alego tot Benicarló serà un gran abocador, no de misèries humanes com ho és ara, sinó literalment de fem. Potser me n'he passat, val sí. No serem mai cap cosa gran, ni tan sols un abocador. Ara millor, veritat, senyora Garcia?

Entre vosté i jo. Vosté creu que Sofia Urc és una antisistema? Tant com m'agrada a mi l'olor del «botafumeiro»; quan sento aqueixa ferum en arribar al poble sé que ja estic a casa. Que sí, que amb diners es tapen moltes coses: boques, ideologies o nassos.

CICLISME: L'OPEN BBT DE SOGORB OBRI LA TEMPORADA DE CICLISME ESCOLAR

text VICENT FERRER

foto CC DEPORTES BALAGUER

Dissabte passat es va celebrar a Sogorb la primera prova de l'Open de BTT de de Castelló, que al mateix temps era la primera carrera de la temporada 2018 de ciclisme escolar a Castelló.

Del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló es van desplaçar sis ciclistes, que en un dia fred, sobretot quan es va amagar el sol, van lluitar en les seues respectives categories. Circuit divertit amb moltes corbes i salts.

Classificacions

Infantils segon any: 4t Oscar Ortí.
5é Izán Monroig. Jordi Muñoz es va haver de retirar per una avaria.

Alevins femení segon any: 3r Nerea Merchán.

Principiants femení primer any: 5a Paula Merchán.

Promeses primer any: 5é David Muñoz.

Aquest dissabte tres de març en el Restaurant Edén de Peníscola i a les 20,30 hores, es realitzarà la Presentació del Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló per al 2018.

LA GIMNASTA NOA ROS AL CAMPIONAT DE FRANÇA

text i foto CLUB MABEL

Rebem amb gran plaer la petició del club AEB GYM Chambéry de (FRANÇA), on ens sol·liciten la participació de nostra gimnasta NOA ROS en el Campionat de França per equips, que es disputarà en aquesta ciutat els pròxims dies 19-20 de maig de 2018.

És un honor per a tot el club MABEL que es compte amb la nostra gimnasta per a un esdeveniment d'aquest tipus. Estarem encantades i treballarem amb força per honrar aquesta bonica oportunitat que se'ns brinda, esperant que siga l'inici d'una fructífera i excel·lent relació entre els nostres clubs. Ens veiem en la France.

PETITA PASSA ENRERE

text VICENT T. PERIS

Aquesta setmana ens ha arribat una nova carta de la mama i del seu amic. No són de les noves tecnologies i per això només reben, de quan en quan, alguna targeta postal o alguna carta. No cal dir que sempre escriu ell i la mama només es limita a signar al seu costat. Aquesta vegada ens ha arribat una extensa carta escrita a El Biutz, al Marroc. Em vaig quedar molt sorprès pel lloc d'on venia la missiva, ja que és ben coneguda la poca admiració que l'amic de la mama té cap als nadius d'aquest país. Lo papa no es va sorprendre tant. "Ja sé de què va la cosa –va dir- Eixe és el lloc on Franco va ser ferit". Llavors vam pensar que estaven fent un seguiment de la vida del dictador anant als llocs que van marcar la seua existència. En començar a llegir ho vam poder confirmar. "Por si no lo sabíais, par de merluzos ignorantes, esta santa mujer y yo nos encontramos en el lugar donde fue herido en el bajo vientre nuestro caudillo invicto. Una herida que todos pensaban que tenia que ser mortal de necesidad, y que la Divina Providencia y el mismísimo Dios Nuestro Señor en toda su inmensa gloria, arrancaron de las garras de la muerte al Centilela de Occidente porque tenia la misión de salvar a España de otras garras peores, la del comunismo ateo i el anarquismo revolucionario". No cal dir que tota la resta de la carta no era més que un altre panegíric al voltant de la figura del sanguinari dictador, a qui no li va tremolar mai lo pols a l'hora de signar milers de penes de mort per a persones que havien tingut la mala sort de defensar la legalitat republicana davant del seu cop d'estat. La carta acabava amb un "no os olvidéis que vivís en nuestra casa gracias a la generosidad mía y de esta gran mujer que dilapidó los mejores años de su vida al lado de un mamarracho y que tuvo la inmensa desgracia de engendrar un zángano de tomo y lomo".

Nosaltres estem molt tranquils a casa i la veritat és que no trobem en falta a cap dels dos. Amb la pagueta del papa i la generositat de la Margot, vivim molt bé. Aquests dies la meua estimada novia ha hagut de tornar a la seua feina, perquè amb això del congrés dels mòbils tan famosos, no s'acaba la feina. "Gaponeses i cogueanos mucho guenegosos, no cansag nunca de sacag cagtega paga pagag segviso a Maggot". En canvi no parla tan bé dels americans. "Ggingos mucho tacaños. Quegueg mismo que gapos a

mitad pgesio. Yo no quegueg estos". També ens conta que "guecaudasió mucho buona, yo invitag mucho cuando volveg y madam muy contenta con tgabajo de Maggot". Nosaltres també, és clar. La trobem a faltar, sobretot lo papa.

Mentre gaudim d'aquest oasi de pau i felicitat, dissabte passat vam decidir marxar a Nules, a vore el nostre equip estimat. Vam acabar de dinar i, amb tota la tranquil·litat vam emprendre la tres-cents quaranta en direcció a la ciutat de la Plana Baixa on els nostres se les haurien de veure amb el Nules. Lo papa va dir que ell volia anar per la carretera, que no volia saber-se'n res d'autopistes de pagament ni autovies de gratuïtat, que no tenia cap sentit passar per Cabanes per anar a Nules. Així va ser. Tot va anar bé fins que vam arribar a Castelló. Entre rotondes, rondes i semàfors, ens vam perdre. Ara estàvem al Grau, ara estàvem a Almassora i ara estàvem a Moncofa. Total, que quan vam ser capaços de trobar lo camp del Noulàs, lo partit ja s'havia acabat. Vam contar quaranta-nou aficionats locals, que sortien molt contents perquè havien guanyat per tres a dos. "Xè tu, sort que hem remuntat. Si el partit dura deu minuts més, ens guanyen"-deien els aficionats nulencs. Als nostres jugadors se'ls notava que estaven afectats, i el bon joc desplegat a al segona part no va donar els seus fruits. Però què hem de fer. El futbol és així i ara portem una mala ratxa que, sens dubte, hem de trencar.

Seria magnífic que això passés aquest proper diumenge, que juguem contra l'etern líder, l'Acero, que sempre va al capdavant però que mai no passa de la regional preferent. Es veu que això de les promocions no és el seu fort. Potser l'hora del partit siga una mica intempestiva, però per motius ben justificats, lo partit s'ha de jugar a les sis i quart de la tarde. Acabarem molt de nit. Esperem que no faça massa fred.

CONTROL PROVINCIAL 4 A CASTELLÓ

text i foto CNB

El cap de setmana del 24 al 25 de Febrer, a la piscina olímpica de Castelló, va tindre lloc el control provincial 4 amb la participació de 19 nedadors del CNB dirigits per Myriam Martínez.

L'equip del CNB el formaren: Sergi Saura, Alberto Añó, Marina Segura, Ester Segura, Susana del Olmo, Blanca Pérez, Sara Troncho, Clara Salvador, David García, Miguel Piñana, Clàudia Barrachina, Albert Astor, Óscar García, Hèctor Castillo, Dylan Villanueva, Gemma Rillo, Laura Verge, Raul Carbó i Júlia Barrachina.

Esmentar que en aquest control participaren alguns il·lustres veterans del club com és el cas d'Albert Astor, que tornava a competir altre cop, per anar posant-se en forma per a la propera copa autonòmica de clubs.

Hi hagueren bones marques i noves mínimes autonòmiques.

Els resultats més destacats foren les victòries de Júlia Barrachina, als 100 esquena, 200 esquena i 200 estils; de David Garcia, als 400 estils i als 200 braça; de Clàudia Barrachina, als 50 braça i de Marina Segura, als 400 lliures.

5ª JORNADA DE LA LLIGA PROMESAS
Diumenge 25 de Febrer, a la piscina, de 25 metres, castàlia de Castelló es va disputar la 5ª jornada de la lliga promeses, per a la categoria benjamí.

Lucia Vicente i Carla Cornelles presentaren un equip de 13 nedadors:Álvaro Fernández, Adam Ortiz, Jesús Martín, Alejandro Sastre, Adrián Jiménez, Yeray Ibáñez, Anna Drago, Llum Segarra, Julia Roca, Yusra Laalioui, Maitane Lacalle, Bianca Ralea, Paula Alcaraz,

Tot i que no hagueren victòries benicarlandes, va haver un bon ambient entre els joves nedadors que van agafant així els fonaments de competició fora de les seues piscines habituals.

SOPAR SOLIDARI AMB EL BALMANDIR DE NEPAL

text i foto

ROSA LOURDES, JOSÉ MANUEL I TONYO

El dissabte passat, 24 de febrer, a la seu de la penya Setrill, com quasi ja és tradició, vam fer el sopar-taller solidari amb el balmandir (temple de xiquets) de Bhinphedi, Nepal.

Va ser tot un èxit d'assistència: en un principi havíem pensat en 50 places ampliable a 60 ja que en aquestes dates la grip pot causar alguna baixa i sempre hi ha imprevistos que també provoquen absències. Total que, al final vam ser 55 persones per a sopar i alguna més que va venir als postres per tenir algun compromís familiar ineludible.

Cal destacar la presència de Dani, que ha sigut coordinador de l'orfenat durant uns anys al mateix orfenat, i de la seua companya Manisha, que van vindre a posta des de Terrassa per al sopar.

El menú va ser chau-chau i papad amb alguna cerveseta mentre féiem el sopar.

Ja de plat: alu puri, patates guisades i coquetes de pa sense llevat fregides, i kukurako masu, pollastre fregit a l'estil nepalí. Per finalitzar, de postres, l'almond (unes boletes a base de farina i llet fregides i després submergides amb almívar).

Pràcticament es va acabar tot. Va sobrar ben poquet.

Acabat el sopar vam projectar un vídeo de l'orfenat.

També vam aprofitar per vendre polseretes de llana que havien fet el xiquets més grans de l'orfenat per tal d'obtenir algunes rupies per a comprar-se alguna cosa.

El donatiu proposat per al sopar era de 10 € però la generositat cadufera va fer a arreplegarem 980 €. Com poden dir això que els caduferos som uns agarrats? És totalment fals!

Els comptes queden així:

Venda de calendaris	+560
Sopar a la penya Setrill ...	+980
Polseres dels xiquets	+252,50
Despeses del sopar	-128,14

TOTAL 1664,36

Així que el dia 2 de maig se n'aniran cap a Nepal 1664,36 €.

Des d'aquestes línies de La Veu de Benicarló volem agrair a totes i a tots els que heu participat en el sopar, especialment a les DONES i algun que altre home que van currar fent el sopar (els altres homes, estaven arreglant lo món, que també és molt important), a la penya Setrill que ens deixa un local amb unes instal·lacions magnífiques, a Dani i Manisha per vindre

des de Terrassa, i cal fer una menció especial a Raül, sempre disposat a tot (Quin altaret va fer, amb Buda inclòs, per a les polseretes dels nanos!!!!).

